

Школа

life

Випуск №3 (23)

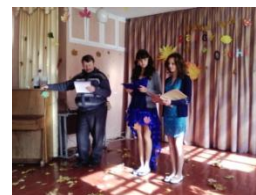
*Краще бути учасником,
ніж пасивним спостерігачем!*

Житлівська ЗОШ І-ІІ ступенів

Зоряний час

Нещодавно, на канікулах, ми відвідали Кременіську школу-гімназію, де проводився концерт дитячої творчості «Зоряний час». Діти Кременіщини показували свої таланти у різних сферах культури. Там були пані співаки, читці, танцюристи, художники, музиканти, спортсмени. Також там були представники малої академії наук. Всі конкурсанти отримали грамоти та подяки. Були нагороджені переможці II етапу олімпіад з біології та української мови. Мене найбільше вразили читці, вони так чисто і патріотично передали образ України, її ніжність і мелодійність. «Зоряний час» – це велика можливість для дітей показати свій талант, свою грацію. «Адже діти Кренінщини – найкращі і найталановитіші діти», – сказав начальник відділу освіти при Кременіській райдержадміністрації Кременчуцький Анатолій Михайлович. Його промова надихнула всіх дітей, які були присутні там, творити на благо Кренінщини.

Ох, бал ти наш осінній!

Щороку в нашій школі ми проводимо свято – «Осінній бал». Цього року ми проводили конкурси, танці та визначали короля та королеву балу. Діти були дуже активними, приймали участь в усіх конкурсах, за це вони отримали винагороди. Всім дуже сподобався конкурс з яблуком, де потрібно було з яблука зробити гриб. Ведучі дуже гарно провели це свято, виразно читали свої слова, закликали всіх до участі в цьому святі. Короля та королеву балу визначили дуже цікаво. Коли всі приймали участь і вигравали, вигравшим давали цукерки. Потім у кого з хлопців більше цукерок, той і король, а у кого з дівчат – та королева. Нашим королем балу став Коротенко Іван, а королевою Долгих Аліна. На те воно і осінь, щоб дарувати свою радість та радувати прекрасними фарбами нас.

Матеріал підготувала Алексєнко Маргарита

Директор – обличчя школи

Школа – це та територія, що не може стояти на місці. Тут все постійно рухається, постійно змінюється. Одні учні випускаються вже майже дорослими людьми, а інші приходять до I класу ще зовсім маленькими дітьми. І нічого не вдієш, бо так влаштований світ. У нас у школі теж пройшла зміна, можна сказати зміна поколінь. Ключко Катерина Михайлівна залишила посаду директора, і ми їй дякуємо за внесок у розвиток школи, а керувати школою призначено нового директора, нашу вчительку біології та хімії Мазур Тетяну

Василівну. З дня призначення пройшло 100 днів. Ми вирішили запитати, як їй працюється на новій посаді.

Кореспондент: У якому році Ви прийшли сюди працювати?

Тетяна Василівна: 1997 році я прийшла сюди працювати

Кореспондент: Коли Ви почали працювати у цій школі, які у вас враження від учнів та школи?

Тетяна Василівна: Від школи позитивні враження, вона була маленька, її атмосфера надихає на творчість.

Кореспондент: Чи пишастесь Ви своїми випускниками школи? Якими і чому?

Тетяна Василівна: Так, звичайно, я пишаюся своїми випускниками. Ідучи в міські школи, вони показують там високий рейтинг. (Гаврилук Олена, Назарко Іван)

Кореспондент: До якого класу, на Вашу думку, Ваша душа лежить найбільше і чому?

Тетяна Василівна: В мене немає найулюбленішого класу, в мене всі учні – це індивідуальність, до яких треба відноситися з добротою та повагою незалежно від життєвих ситуацій.

Кореспондент: Які почуття та переживання у Вас були, коли ви стали директором?

Тетяна Василівна: Директор – це велика відповідальність за школу та учнів. Я задавала собі питання: «Чи справлюсь я?»

Кореспондент: Чи подобається Вам бути директором, чи Ви хотіли б знову стати просто вчителем і чому?

Тетяна Василівна: Якщо не я, то хто. І незважаючи яку посаду я займаю, я намагаюся ставитися доброякісно до всіх обов'язків.

Кореспондент: Що, на Ваш погляд, є найважливішим у посаді директора?

Тетяна Василівна: Найважливішим, напевно, – це бути справедливим.

Кореспондент: Щоб Ви хотіли змінити у своїй школі. Ваші плани?

Тетяна Василівна: Наша школа потребує матеріальної бази, а це й навчально-методичне забезпечення для кабінетів, удосконалення системи опалення, зміна вікон та багато іншого.

Кореспондент: Якими Ви бачите майбутніх учнів нашої школи?

Тетяна Василівна: Мені б хотілося, щоб вийшовши зі стін нашої школи, учні були комунікабельними, щоб користувалися повагою та змогли досягти успіхів у житті.

Кореспондент: Дякуємо Вам за цікаву бесіду. Бажаємо Вам наснаги, терпіння, здійснення всіх Ваших мрій та задумів.

Кириченко Данило, Кушнірь Олена

Репортаж та фото Долгих Аліни

Наша пам'ять

28 жовтня – це день визволення України від німецько-фашистських загарбників . В ході Великої Вітчизняної війни

1941 – 1945 років саме на території України відбулися ключові битви за визволення Європи від фашизму . Першими на землю України вступали війська першої гвардійської армії генерала В. Кузнецова , що 18 грудня 1942 року вибили окупантів із с. Півневка Міловського району на Луганщині . У цей же день від ворога був звільнений ще ряд населення пунктів України . Пройшов ще майже рік, поки не був вибитий останній загарбник з території України . Минають роки , але назавжди на скрижалях історії залишаться імена тих , хто у грізний час встав на захист рідної землі , хто у нелегкому двобою поліг у жорстоких боях . Вдячність героям!

Кушнірь А

Літературними стежинами

Горобець та ялинка

(казка)

Було в горобчихи четверо дітей , а один був найнеспокійнішим . Його й звали Неспокійним . Коли він ще був маленький , він подивився на ялинку і запитав: « Мамо , а що то за дерево». Мама Неспокійному сказала , що то ялинка і до неї краще не літати , бо вколешся . Коли Неспокійний навчився літати , він полетів до тієї ялинки і сів на гілку та зацвірінкав . «Ой як боляче! Навіщо я на неї сів . Навколо стільки гарних дерев». А ялинка йому говорить: «Ти ще пошкодуєш за свої слова». «Не пошкодую».

Пройшло багато років . Неспокійний вже виріс . Була це осінь . Неспокійний полетів за сніданком та почався великий вітер та дощ . Поблизу не було ні дерева , ані будинку . І тут він побачив ялинку й полетів до неї . «Пам'ятаєш , як ти був маленький мені говорив , що я непотрібна», - сказала ялинка . Горобцю стало соромно і він попросив пробачення . Ялинка вкрила його своїм гіллям . Після того він змінився .

Петухова Вікторія

У 1989 році Верховна Рада УРСР надала українській мові статусу державної . Вона також є рідною мовою українців , які проживають за межами України: в Росії, Білорусі, Казахстані, Польщі, Словаччині, Румунії, Канаді, США, Австралії та інших країнах . Українською мовою розмовляють майже 45 мільйонів людей і вона належить до найпоширеніших мов світу . Генеалогічно українська мова належить до індоєвропейської мовної сім'ї . Про це свідчать і архаїзми , і деякі фонетичні та морфологічні ознаки , які зберегла наша мова протягом століть .

Давньою українською мовою написані козацькі державні документи й хроніки , створена самотутня художня писемність епох – від Івана Вишенського до Григорія Сковороди . Українці мають свою могутню класичну літературу , визнаних світом геніїв: Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесю Українку, Михайла Коцюбинського, Василя Стефаника...

Щодо початку писемності в українських землях тривають наукові дискусії . Археологічні знахідки засвідчують наявність писемних знаків на глиняному посуді, пряслицях, зброї тощо, ще за трипільської доби .

Кілька століть нас привчали до думки про нібито «вторинність» української мови , ретельно приховуючи від українців величезний масив української ж писемності , історії та культури , що сягає глибокої давнини і налічує багато тисячоліть .

Давніший із літописів , який дійшов до нас , був написаний у 1377 році на пергаменті – вичинений телячий шкірі . Він носить назву Лаврентіївського , за іменем монаха-переписувача Лаврентія . Зокрема до цього списку входить “Повість врем'яних літ” (або “Повість минулих літ”), написаний на початку XII століття .

Автором “Повісті” вважається монах Києво-Печерського монастиря Преподобний Нестор-Літописець (близько 1050 – 1114 рр.) . Також його перу належать житія святих... Преподобний Нестор працював до останнього дня свого земного життя . Мощі святого покояться в Близьких печерах Києво-Печерської лаври .

Матеріал підготувала Петухова Вікторія

І красиво, і тепло

Восени з дерев падає різнокольорове листя , і як би це не було красиво , воно все ж забруднює навколишнє середовище . У цей час всі діти Житлівської ЗОШ збираються на подвір'ї школи , беруть граблі і мітли та йдуть прибирати опале листя . Його ми зрібаємо в кучки , а потім відносимо на велику кучу , яку потім сполоємо . та окрім листя , ми ще прибираємо клумби , збираємо насіння квітів .

Але готуємося до зими ми не тільки на подвір'ї , а і у самій школі . Як ми це робимо? Спочатку ми утепляємо вікна , запахаючи у щілини шматки ганчірки , а потім заклеюємо їх змащеними у клей стрічками паперу . Здається простий хід , а у школі стане тепло . А це на сучасному етапі має велике значення , бо енергоносії занадто дорогі . Тож зберігайте тепло!

Железняк Катерина

Посміхніться

Лікар на медосмотрі говорить маленькій Діані:
- Діаночко , дай мені праву ручку , я змряю твій пульс .
Дівчинка по-дорослому подивилась на лікаря і відповіла:
- Візьміть краще ліву руку , бо на правій пульсу нема...